

KARIN
SLAUGHTER

LEE CHILD
SCHOON GOUD

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Karin Slaughter & Lee Child
Fragment uit *Laatste weduwe* © 2019 Karin Slaughter
Will Trent is a trademark of Karin Slaughter Publishing LLC.
Oorspronkelijke titel: *Cleaning the Gold*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: Marry van Baar
Omslagbeeld: Plainpicture / Ramesh Amruth
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Tesinska Tiskarna

ISBN 978 94 027 0418 1
ISBN 978 94 027 5886 3 (e-book)
NUR 305
Eerste druk september 2019

In dit boek wordt geciteerd uit:
'Africa' van David F. Paich en Jeffrey T. Porcaro
'I'm on Fire' van Bruce Springsteen

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijvers. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Beste lezers,

We zijn dolblij dat we eindelijk een kort verhaal met jullie kunnen delen waar we al jaren mee bezig zijn!

Inmiddels zijn we al bijna twintig jaar bevriend – en fan van elkaars werk. Door de jaren heen hebben we het er vaak over gehad wat de personages uit onze boeken, Jack Reacher en Will Trent, zouden doen als ze elkaar in het echt ontmoetten. Zou Will Reacher arresteren omdat die voor eigen rechter heeft gespeeld? Zou Reacher Wills gezicht tot moes slaan of hem als zondebok gebruiken? De uitdaging was een manier vinden waarop ze konden samenwerken. Beide mannen hebben een sterk rechtvaardigheidsgevoel, maar jagen hun overtuigingen op een heel andere manier na. Om een zaak te vinden waardoor ze met elkaar in aanraking zouden komen, hebben we een heel lang gesprek gevoerd waar uiteindelijk een plot uit voortkwam dat we allebei graag wilden uitwerken.

Het resultaat is dit verhaal. In het begin schreven we ieder onze eigen hoofdstukken, maar toen de verhaallijnen samenkwamen, is ook ons werk door elkaar heen gaan lopen. Dus het zou niet meteen duidelijk moeten zijn wie wat heeft geschreven – en we hopen heel erg dat je ervan

zult genieten. Hoe dan ook denken we dat Jack en Will het erg leuk vonden om het begin van een prachtige vriendschap af te tasten...

Alle goeds,

Karin Slaughter en Lee Child

EEN

Will Trent zat tegenover een gesloten kantoordeur te luisteren naar gedempte stemmen die het hadden over de twee gevallen van rijden onder invloed en het wisselvallige arbeidsverleden dat uit zijn cv naar voren kwam. Het gesprek leek niet in zijn voordeel uit te vallen. Niet best. Hij moest aangenomen worden; anders kon hij zijn echte baan wel gedagzeggen.

Met zijn mouw veegde hij het zweet van zijn voorhoofd. De temperatuur buiten was het kookpunt al gepasseerd en binnen was het niet veel beter. Zelfs zijn zweet was aan het zweten in dit overheidsgebouw uit de jaren vijftig. Het verlaagde plafond zakte door, het gipswerk was opgezwollen door het vochtige weer. Hij zag een zweetdruppel van zijn neus vallen en over de vloer rollen. In het midden van het linoleum was een geul uitgesleten door de tientallen jaren dat hier legerkistjes door de hal hadden gelopen.

Hij ging verzitten op zijn stoel. Zijn wervels leken wel te zijn veranderd in kabelbinders die het leven uit zijn ruggengraat knepen. De spieren in zijn benen waren stram. Het had twee redenen dat zijn lichaam zo'n pijn deed. De eerste was de manier waarop zijn vriendin gisteravond afscheid van hem had genomen. En vanmorgen nog een keer, in de toepasselijk genaamde kiss-and-ridezone. De

tweede reden was dat hij tijdens de een uur durende vlucht van Atlanta naar Lexington de hele tijd met zijn knieën tegen de stoel voor hem gedrukt had gezeten, vastgeklemd tussen een peuter die tegen een paperclip schreeuwde en een winderige bejaarde.

Slechts een van die redenen was de pijn waard.

Achter de deur brulde een stem: ‘Het kan me geen ene moeder schelen wat jij vindt, Dave.’

Kolonel Stephanie Lukather, de vrouw die de leiding had over het United States Bullion Depository. Hier lag een groot deel van het Amerikaanse goud opgeslagen, maar wat wist Will er nou van? Die had zijn kennis over de federale goudreserve vooral van Wikipedia en uit *Goldfinger*.

Het pand grensde aan de legerbasis Fort Knox, aan de kruising van Bullion Boulevard en Gold Vault Road. De hoofdingang was een deur van drieënvijftig centimeter dik materiaal dat tegen boren en lasbranders bestand was. Binnen lag zo’n 350 miljard dollar aan edelmetalen opgeslagen. Het pand werd bewaakt door de us Mint Police, en zij weer door het Amerikaanse leger. De kluis was maar één keer geopend voor een openbare inspectie, in september 1974. Tien jaar eerder had Pussy Galore met haar Flying Circus de hele basis platgelegd en werd er in de kluis een vuile bom onschadelijk gemaakt met nog maar 0,07 seconden op de teller.

Eindelijk zwaaide de deur open.

Majoor Dave Baldani keek hem zelfgenoegzaam aan.

Die blik kende Will. Daarmee zette een goeierik een schurk op zijn plek. Zelf had hij die blik ook vaak gebruikt als special agent bij het Georgia Bureau of Investigation. Maar Will was niet als smeris in Fort Knox. Hij was undercover als ex-legerkapitein die na twee uitzendingen naar Afghanistan de ene domme beslissing na de andere had gemaakt.

Tenzij je de database van het Pentagon kon kraken, was zijn alias waterdicht. Jack Phineas Wolfe, eervol ontslagen in 2016. Twee aanklachten wegens rijden onder invloed. Taakstraf. Een proeftijd. Gescheiden. Geen kinderen. In het rood bij de bank. Aan de limiet van zijn creditcards. Zijn laatst bekende woonadres uit gezet. Auto in beslag genomen door de bank. Op zoek naar een eerlijke manier om de kost te verdienen, of zo eerlijk mogelijk.

‘Opschieten, jongens.’ Kolonel Lukather was begin vijftig, slank en afgetraind, en had haar haren opgestoken in militaire stijl. Met een ongeduldig handgebaar zei ze: ‘Ik zit te wachten.’

Will kon niet rechtop staan. Het verlaagde plafond was zesenvestig centimeter lager dan het hoorde te zijn. De donkere schrootjeswanden waren bezweken door ouderdom. Aan één kant van het kantoor stonden afgesloten dossierkasten, en het standaard metalen bureau van de kolonel was tegen de andere kant geschoven. Ramen waren er niet. In de lucht zat geen beweging. Hij had net zo goed in een doodskist kunnen staan.

Kolonel Lukather wees naar het lage plafond en legde

uit: ‘De brigadegeneraal hierboven wilde graag een douche in zijn kantoor. Nu zit ik met de gebakken peren. Ik hoef geen dakraam, Wolfe. Ga zitten.’

Will nam plaats in een van de stoelen tegenover haar. Baldani bleef staan, zo’n vijf centimeter bij hem vandaan – nog zo’n trucje om te laten zien wie hier goed was, en wie slecht.

Lukather zei: ‘Je hebt je nogal wat problemen op de hals gehaald sinds je het leger de rug hebt toegekeerd.’

Will hoorde geen vraag, dus ging hij er niet op in.

Met haar hand op zijn dossier wachtte Lukather tot de stilte hem te veel zou worden.

Maar Will had nergens last van.

De klok aan de wand liet een scherpe tik horen.

Baldani slaakte de lange, piepende zucht van een verstokte roker.

‘Dave, zo te zien hebben we hier een echte ouwe stomp te pakken.’ Lukather sloeg het dossier open en deed alsof ze het voor het eerst las. ‘Gestationeerd in een geitenland. Vijfde van je klas op de John Wayne School. Een hoop blikwerk verzameld in de grote zandbak. Een Triple Threat verdiend. Bepaald niet stilgezeten, dus. Van iedereen in dit vertrek heb je in elk geval de meeste ballen.’

Will had geen tijd gehad om zich in legerjargon te verdiepen, dus begreep hij alleen het laatste deel van wat ze gezegd had, maar dat leek aardig te kloppen.

‘En toen...’ Ze sloeg een bladzijde om en liep met haar vinger de uitslag van zijn antecedentenonderzoek na.

‘Twee aanklachten wegens rijden onder invloed. Vechtscheiding. Niet kredietwaardig. Waarom zou ik je vijftien dollar per uur betalen en in een van mijn hotels onderbrengen in ruil voor het voorrecht dat je de komende paar dagen op mijn basis mag werken?’

Will trok één schouder op, op dezelfde ongeïnteresseerde manier waarop verdachten altijd deden tijdens een verhoor. ‘Dat is aan u.’

Duidelijk geërgerd schuifelde Baldani wat heen en weer.

Lukather keek op van het papierwerk. Misschien kon zij Wills eerlijkheid wel waarderen, want ze zei niet dat hij moest oprotten uit haar kantoor. ‘Weet je wat het werk inhoudt?’

‘Conciërgewerk?’ Weer haalde hij zijn schouders op, voornamelijk om Baldani het bloed onder zijn nagels vandaan te halen. ‘In de vacature stond iets over schoonmaken.’

‘Niet het standaardwerk. Wat weet je van goud?’

Hij haalde zijn schouders nog maar eens op. ‘Dat het best van pas zou komen.’

‘Zeg, idioot.’ Bij Baldani was de grens bereikt. ‘Pas op je woorden. Je hebt het wel tegen een kolonel.’

Will deed alsof hij hem negeerde en draaide zijn kin twee graden opzij.

Daarop balde de majoor zijn handen tot vuisten. Een stomme zet, want zodra hij zijn armen omhoogdeed, had Will alle gelegenheid om zijn kloten zijn reet in te slaan.

‘Zo is het wel genoeg, jongens.’ Lukather sloeg het dossier van Jack Wolfe dicht. Haar besluit stond vast, maar ze maakte hen er nog geen deelgenoot van. In plaats daarvan zei ze tegen Will: ‘Goud is een chemisch element dat in de natuur voorkomt, met het atoomnummer negenenzeventig. Het is geclassificeerd als een zacht metaal, dus er kunnen makkelijk krassen of andere schade op ontstaan. Het vet op je handen kan ervoor zorgen dat de buitenste laag corrodeert of mat wordt, waardoor het goud in waarde vermindert. Als je met goud werkt, wordt aangeraden om katoenen handschoenen te dragen die niet pluizen. Een mondkapje is verplicht, want het vocht uit je adem of speeksel kan vlekken achterlaten die niet verwijderd kunnen worden.’

Will wachtte de rest van het toespraakje af.

‘In presidentieel besluit 6102, in 1933 uitgevaardigd door president Franklin D. Roosevelt, werd het privébezit van gouden munten, goudstaven en goudcertificaten verboden, waardoor burgers werden gedwongen dergelijke bezittingen te verkopen aan de centrale bank. In 1936 begon het ministerie van Financiën met de constructie van de goudkluis en uiteindelijk werd het grootste deel van het goud met zwaarbewapende trein-konvoien naar dit pand gebracht. Momenteel ligt er in de afgesloten kluizen bijna zesenzeventighonderd ton goud, voornamelijk in de vorm van goudstaven van 12,4 kilo, uiteenlopend van negentig tot negenenne-

tig procent zuiver. De rest van de nationale goudvoorraad ligt in West Point en Denver.’

Weer trok hij zijn schouders op. ‘En?’

‘In opdracht van het Congres worden de kluisen jaarlijks geïnspecteerd door het Office of the Inspector General van het ministerie van Financiën. Puur op zicht, want het zou maanden duren om de serienummers van alle goudstaven met de inventaris te vergelijken. Dat brengt ons bij het hier en nu, kapitein Wolfe. In 1978 is de Compartmentalization of Treasury’s Governing Act ingevoerd, waarin beschreven staat dat elk goudstuk eens in de tien jaar handmatig geïnspecteerd moet worden. Dit jaar is het tien jaar geleden. We hebben nog maar een paar dagen te gaan en we komen één man tekort.’

Will was klaar met schouders ophalen. Hij streek over zijn kaak en probeerde de onzichtbare tiener die als een methverslaafde op een pogostok door zijn hoofd stuiterde tot bedaren te brengen. Hij had wel gehoopt dat hij door dit undercoverwerk toegang zou krijgen tot het pand, maar nu bleek dat hij de kluisen in mocht. Waar het goud lag. Hij voelde zich net Oddjob uit *Goldfinger*.

Voor de zekerheid vroeg hij: ‘Wilt u me met het goud laten werken?’

‘In wezen ben je een hulp in de huishouding,’ zei Baldani. ‘Je maakt het geld schoon. Daar staat de afkorting CTG eigenlijk voor: *Cleaning the Gold*.’